

at Meget talte for at gjøre det, men jeg respekterer den modsatte Mening, der blev fulgt. Naar man i disse Tilfælde siger: Vi ville ikke være den, der forhindrer, at A. og B. faae, hvad der billig kan indrømmes dem, fordi C. ikke faar det, saa siger jeg, at saa maa den samme Tankegang konsekvent føre til, at vi heller ikke nu negte A., det vil sige de med Lønninger indtil 2,500 Kr., Tilleg, fordi B., det vil sige de med Lønninger mellem 2,500 og 4,400 Kr., ikke faar Noget. Det er dette Synspunkt, dette Hensyn til Resultatet, som man ikke kan lade ude af Betragtningen. Det er i det Hele den defensiva Holdning, der maa være ledende ved Bedømmelsen af de øvrige Spørgsmaal, paa hvilke jeg ikke skal gaa ind. Det er den, der var den ledende i 1877; det er den, som vi maa fastholde under forskellige Forhold; thi kun derved kunne efter min Overbevisning vi, Landsstinget og Regjeringen, beholde det, man i disse Dage med et meget betegnende og smukt Udtryk har kaldt „den stille Magt“, for os.

Clausager: Jeg veed ikke, om man i den Omstændighed, at det var den ærede 7de Landsstingsmand for 1ste Kreds (Mazén), der igaar her i Thinget indledede Finantslovens Behandling, skal se ligesom en Slags Antydning af, at vi muligvis i en nær Fremtid kunne komme til at befinde os i uregelmæssige finantzielle Tilstande. Det er jo i friskt Minde, at den nævnte ærede Landsstingsmand for nogle Aar tilbage har søgt at hævde den Anskuelse, at provisoriske Finantslove vare grundlovmæssige, og efter hans Foredrag igaar at dømme bliver han fremdeles i samme Anskuelse. Han brugte nemlig allerede temmelig tidlig i sit Foredrag det Udtryk, at naar vi ingen regelmæssig Finantslov fik, stode vi overfor det tomme Rum, som det vilde være overladt til Regjeringen at udfylde. Han nævnte ganske vist ikke, om han mente, at denne Udfyldning helst maatte foregaa ved en provisorisk Finantslov, eller om han muligen ogsaa kunde være tilbøjelig til at hælde til den Anskuelse, at selve en fgl. Anordning kunde være mere kraftig. I hvert Fald har man jo for ikke saa længe siden set Antydninger fremfat i den nævnte Retning i et Organ, der almindeligvis antages for ikke at staa den høitærede Regjering saa meget fjernt. I Parenthes skal jeg dog tillade mig den Bemærkning, at det har forundret mig slet ikke saa lidt, at netop en saadan Udtalelse som den, jeg siger til, har kunnet faa Lov til at passere upaatakt, da man har været Vidne til ikke saa faa Presesager for Udtalelser, som forekomme mig at være ialtfald af en ikke saa ganske lidt ufslydigere Art end den nævnte Udtalelse. Hvad forøvrigt den af mig nævnte ærede Landsstingsmands Betragtninger angaar, have de jo tilbøielig fundet Modsigelse af andre ærede Talere i visse Punkter, og

jeg kan derfor indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, som jeg dog finder Anledning til at gjøre. Der er jo navnlig, men jeg skal ikke trætte det ærede Thing med at gjentage det, Udtalelser, der saa ofte tidligere ere fremfattede af ansættede og dygtige Statsmænd og Politikere om Forstaaelsen af Grundloven, og som rent og bestemt ere gaaede ud paa at hævde, at provisoriske Finantslove kun i ganske særlige ekstraordinære Tilfælde kunne anses for forenelige med Grundlovens Tanke. Jeg skal, som sagt, ikke trætte med at gjentage slige Udtalelser; de ere ofte nok fremdragne og ville let kunne findes af hver især; men jeg skal derimod tillade mig at mene, at naar den nævnte Landsstingsmand fremdeles synes at hævde den Betragtning, at det er ikke Regjeringen, hvem Ansvar kommer til at paahvile, naar en ordinær Finantslov mangler, men at dette Ansvar snarere maa kunne kastes over paa Rigsdagens tvende Afdelinger, kan jeg aldeles ikke fatte eller sætte mig ind i en saadan Tankegang. Den sidste ærede Taler har jo forøvrigt allerede klaret det Spørgsmaal paa en temmelig tydelig Maade, saa jeg kan desto lettere komme kort forbi det. Jeg vil kun, som sagt, gjentage, at det staaar for mig som noget Betydeligt, at det dog ikke i hvert Fald for en overveiende Grad er netop den høie Regjerings Sag at staae en Finantslov tilveie, da jo Grundloven udtrykkelig bestemmer, at Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, og Regjeringen ikke kan føres forsvaret uden en regelmæssig, af Rigsdagen og Regjeringen i Forening vedtagen Finantslov. Den ærede Landsstingsmand mente rigtignok, at Regjeringen havde intet Middel til at fremtvinge et Things Samtykke, naar Thingene ikke selv kunde blive enige. Sa, jeg skal dog tillade mig at minde om, at Regjeringen har i ethvert Fald eet Middel, det er Oplosningsretten, og dette Middel har jo den høitærede Regjering allerede benyttet sig af ifjor, endog saa gjentagne Gange, overfor det andet Thing. Trods dette Middels Anvendelse er ganske vist den manglende Enighed ikke kommen tilstede; men der er jo da ogsaa andre Udveie; der er jo den temmelig nær for Haanden liggende Udvei, naar det fremdeles skulde vise sig umuligt at faae det andet Thing til at høre sig, og dersom Regjeringen finder, at den Finantslov, som det andet Thing byder, ikke er forsvaret, men den ikke ser sig istand til at faae den anderledes, at saa Regjeringen fratræder. Synes Regjeringen heller ikke om at benytte denne Udvei, men den muligvis kunde finde, at den af Folkethinget tilbudte Finantslov kunde være antagelig, medens dette Thing, Landsstinget, ikke er tilbøieligt til at gaa ind paa den, ja, saa er der jo den Udvei, som blev nævnt igaar af den ærede Landsstingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), saa kan jo Regjeringen opløse dette Thing. Jeg skal indrømme, at en saadan